RAPPORT TER TERECHTZITTING
in zaak 280/87 *

I — De feiten en het procesverloop

1. *De voorgeschiedenis van het geschil*

A. Hecq is sedert 1967 werkzaam bij de technische dienst van de Commissie. Aanvankelijk was hij plaatselijk functionaris, maar in 1975 is hij vast aangesteld in de rang B 5 met de functie van adjunct-technisch assistent. Met ingang van 1 augustus 1982 werd hij tewerkgesteld bij de gespecialiseerde dienst „Gebouwen — beheer en outillage", waar hij sedert februari 1984 werkzaam is als technisch assistent in de rang BT 3. Eind 1984 deed zich een incident voor dat negatieve gevolgen had voor Hecqs verhoudingen met zijn collega's en zijn hiërarchieke meerdere Brusset. Er werden nota's gewisseld, waarvan de toon op zijn minst persoonlijk mocht heten.

Nadat Brusset hem in twee nota's over de situatie had ingelicht, gaf de heer Pratley, directeur Algemeen beheer, aan de heer de Hoe, hoofd van de dienst „Gebouwen — beheer en outillage", opdracht een einde aan die notawisseling te maken. Pratley stelde voor, Hecq weg te halen uit de dienst „Gebouwen" en aan te stellen als verantwoordelijke voor verwarming en sanitair in een aantal nieuwe gebouwen van de Commissie. De Hoe gaf hieraan gevolg door een besluit van 23 januari 1986, waarin hij ook de nieuwe functie van Hecq omschreef. Na overleg met de Hoe en Hecq preciseerde Pratley in een nota van 5 maart 1986, voor welke gebouwen Hecq verantwoordelijk zou zijn. Bij nota van 11 maart 1986 aan Pratley verzocht Hecq om toevoeging van een ploeg technische beambten, omdat hij zijn nieuwe taak onmogelijk alleen nauwgezet en onberispelijk kon uitvoeren. Op 24 maart 1986 besloot Pratley Hecqs taak te verlichten door bepaalde gebouwen aan zijn verantwoordelijkheid te onttrekken. Op 2 april 1986 diende Hecq een klacht in tegen de besluiten van 3 januari, 23 januari en 5 maart 1986, die op 30 oktober 1986 door de Commissie werd afgewezen. Op 26 januari 1987 stelde Hecq een beroep in, strekkende tot nietigverklaring van voornoemde besluiten en tot zijn herstel in alle statutaire rechten die hij vóór 1 februari 1986 bezat. Dat beroep, ingeschreven ter griffie van het Hof onder nr. 19/87, werd verworpen bij arrest van de Vierde kamer van het Hof van 23 maart 1988.

Enkele dagen na de indiening van zijn verzoekschrift in zaak 19/87 vernam Hecq het bestaan van een nota van Brusset aan een zekere Scocci, gedateerd 27 januari 1987, volgens welke hij was ontheven van de verantwoordelijkheid voor één van de vijf gebouwen waarvoor hij de zorg had, namelijk het gebouw aan de Frère-Orban-square (hierna: het Orbangebouw). Op 18 februari 1987 diende Hecq tegen dat besluit — dat hem overigens nooit ter kennis was gebracht — een klacht in. Daar de Commissie niet tijdig op die klacht antwoordde (namelijk eerst op 29 september 1987),

* Procestaal: Frans.

heeft Hecq het onderhavige beroep ingesteld.

2. *Het procesverloop*

Het verzoekschrift is op 22 september 1987 ter griffie van het Hof ingeschreven.

Op 18 november 1987 heeft het Hof (Vierde kamer) afwijzend beschikt op het verzoek van de Commissie om de zaken 19/87 en 280/87 te voegen.

Het Hof (Vierde kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan. De Commissie is evenwel verzocht bepaalde vragen te beantwoorden.

II — Conclusies van partijen

Hecq, *verzoeker*, concludeert dat het den Hove behage:

— nietig te verklaren het besluit van onbekende datum en onbekende auteur, waarbij hij is ontheven van de verantwoordelijkheid voor verwarming en sanitair in het gebouw van de Commissie aan de Frère-Orban-square te Brussel;

— nietig te verklaren het stilzwijgend genomen besluit tot afwijzing van de daarop door hem ingediende administratieve klacht, op 23 februari 1987 ingeschreven onder nr. 2331;

— in elk geval de wederpartij in alle kosten te verwijzen.

De Commissie, *verweerster*, concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep te verwerpen;

— kosten rechtens.

III — Middelen en argumenten van partijen

Verzoeker stelt in de eerste plaats, dat het bestreden besluit onverenigbaar is met artikel 5, lid 4, Ambtenarenstatuut. Het behoort namelijk tot het complex van de eerdere „onwettige handelingen" waartegen hij in zaak 19/87 is opgekomen wegens miskenning van het verband tussen standaardfunctie en rang.

Voorts stelt hij schending van artikel 7, lid 1, Ambtenarenstatuut, doordat het besluit niet is ingegeven door het dienstbelang, dat volgens die bepaling nochtans het enige beslissingscriterium is. Het werkelijke oogmerk van het besluit valt overigens niet te achterhalen, want stilzwijgend genomen als het is, is het niet gemotiveerd. Nochtans dient volgens artikel 25 Ambtenarenstatuut ieder besluit dat nadelig is voor een ambtenaar, met redenen te zijn omkleed.

Verzoeker betoogt ten slotte, dat het besluit zijn belangen ernstig schaadt, doordat het de bij zijn rang behorende verantwoordelijkheden bekort. Hij is niet in de gelegen-

heid gesteld vooraf zijn standpunt kenbaar te maken, en er is geen rekening gehouden met zijn belangen, wat schending oplevert van het beginsel van goed bestuur en van de zorgplicht van de administratie ten aanzien van haar ambtenaren.

De *Commissie* merkt allereerst op, dat de handelingen waarvan het bestreden besluit volgens verzoeker deel uitmaakt, volgens 's Hofs arrest in zaak 19/87 niet onwettig zijn.

Voorts is het bestreden besluit een loutere beheersdaad, die verzoeker niet kon bezwaren en geen verandering bracht in zijn tewerkstelling. Verzoeker heeft de verantwoordelijkheid behouden voor het goed functioneren van de andere gebouwen waarvan het beheer was opgedragen aan de administratieve éénheid waartoe hij destijds behoorde. Door verzoekers gedrag was het werkklimaat in het Orbangebouw verstoord en het dienstbelang vereiste dat hij van zijn verantwoordelijkheid voor dat gebouw werd ontheven. Daar het besluit verzoeker niet bezwaarde, was een motivering niet noodzakelijk.

De Commissie stelde aanvankelijk, dat het beroep lichtvaardig was ingesteld en vexatoir was. Gelet op het arrest in zaak 19/87, waarin het Hof haar conclusie tot toepassing van artikel 69, paragraaf 3, van het Reglement voor de procesvoering heeft afgewezen, refereert de Commissie zich aan 's Hofs oordeel wat het lichtvaardig en vexatoir karakter van het beroep betreft.

T. Koopmans
rechter-rapporteur